

JAUNAIS CĒL'S

AGROFIRMAS «KRASNII OKTJABRJ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

SESTDIEN,
30.
MAIJĀ
1987. g.
Nr. 5

Cena 2 kap.

AĢITPUNKTS PIEDĀVĀ TIKŠANOS

Laikam gan visdzīvākā vieta mūsu ciematā ir bibliotēka. Dienā te nāk un iet desmitiem cilvēku. Šo autoritāti esam ieguvuši daudzu gadu darbā, aizvien paplašinot savus grāmatu fondus cenšoties iespējami labāk apkalpot mūsu apmeklētājus. Mums ir arī pietiekami plašas telpas, plaša lasītava. Tas bija viens no svarīgākajiem nosacījumiem, kādēļ tieši bibliotekas lasītava tika izraudzīta par telpām aģitpunktam.

Sāņemuši šo godpilno uzdevumu, mēs, bibliotekas darbinieki, sākam savādāk raudzīties uz katra locekļa personīgajiem pienākumiem.

Vispirms noformējām aģitpunktā interjeru. Radījām mājīgumu — lai neutrūtu dekoratīvo zālumu, būtu klusums, ja kāds grib palasīt, allāz varētu paprātīt padomu — vienmēr tuvumā ir kāds no aģitatoriem. Padomājām arī par jauniem stendiem, vītnītēm, tematiskām izstādēm. Tā mums radās tematiskas izstādes par padomju demokrātiju, par pilsonu tiesībām un pienākumiem. Pēc tradīcijas, kā parasti vēlēšanu rezīs, dodam arī pārskatus par pāveiktu laika posmā kopš iepriekšējām vēlēšanām. Atsevišķā stendā stāstām par mūsu saimniecības — kolhoza «Krasnii Oktjabrj» attīstību kopš iepriekšējām vietējo Tautas padomju vēlēšanām. Starpība ir milzīga: no vienas attīstītās saimniecības līdz agrofirmai, kurā ir gan kolhozs, gan vēl trīs lauk-saimniecība ražoto produktu pārstrādes rūpīcīcas — siera, linu un cletes. Notikušas pārmaiņas ne tikai kvalitātīvajā, bet arī cilvēku apziņas jomā. Kolhoznieki ļoti plaši interesējas par jaunajām izmaiņām — tās mums vienīm jāizskaidro.

Politpārrunas cehā

Ne velti parunā teikts, ka cilvēks pāriek ne tikai no dienīšķas maizes vien. Katrā jaunumā, atklājumā grības dalīties ar citiem, dzirdēt labu padomu, kādu ziņu par notikumu, ko dzīves steigā esī palaidis garām nepamanītu. Mūs interesē arī politiskā situācija: pasaulē, mieru milošo spēku panākumi cīņā par laimīgu un gaišu mūsu planētas nākošni. To visu varam smeltīties politiskajās pārrunās, kas tiek rikotas cehā.

Notiek regulāras pārrunas par visdažākajiem jautājumiem. Viss mūsu kolektīvs — cietes rūpīcības konfekšu cehs — ir sievietes, višām ir ģimenes, bērni. Gluži dabīgi, ka šiem jautājumiem tiek pievērsta liela uzmanība. Sevišķi starptautiskajam stāvoklim, bērnu audzināšanas problēmām. Sievietes ar lielu ieinteresētu kavējas pie tiem jautājumiem, kuri interesē

Vēlēšanu rīkošanā mums ir daudzu gadu pieredze, bet šogad jo daudzi jaujājumi pirmo reizi. Mācāmies demokrātisko principu tālakātīstīšanas uzdevumus, par tiem runājam ar aģitpunktā apmeklētājiem. Šogad ir daudz jauna mūsu darbā, tomēr ne-mainīga ir palikusi mūsu godbūjiba prei darba pirmrindniekiem, tiem cilvēkiem, kuri ar savu attieksmi pret ražošanas uzdevumiem pelna vispārēju cenu — ierīkot speciāls sfēndi, veiltis tieši vienam. Mēs lepojamies ar savu novadu, ar tā panākumiem, cilvēkiem, tālab uzskatījām par vadītāju vēlētājiem piedāvāt arī novadpētnieku materiālus. Aģitpunktā apmeklētāju rīcībā nodotas ziņas par ciema deputātu darbību, pildot vēlētāju norādījumus, par mūsu ciema kultūras dzīvi. Izgatavoti speciāli albūmi.

Šajā atbildīgajā cēlēnā daudz aktīvāk un labāk strādā bibliotekas.

viņas, izsaka savas domas un spriedumus. Viņas interesē arī jautājumi, kas saistīti ar lietišķo mākslu, mājturību.

Kopš sākām rikot politpārrunas, atklājes, ka mūsu sievietes daudz lasa un zina. Interesu loks ir plās. Piemēram, daudzas piedalās pārrunās par ievērojamākajiem aktieriem, dziedātājiem. Nesen jo aktīvi rīteja pārruna par Vladimīru Visocki. Nav tiesa, ka sievietes mani interesējas par sportu — dzīvi norit arī pārrunas par futbolu mačiem.

Lielāk tēsas pārrunas mēs apspriežam jaunākās publīkās laikrakstos un žurnālos. Domāju, ka šis pasākums saliedē mūsu kolektīvu, dod zināmu audzinošu momentu, paplašina arī garīgo apvārsni.

Lidija ANANJEVA

Novadnieka jubileja

Valsts prēmijas laureāta, Latvijas PSR Nopelnītājiem bagātā kultūras darbinieka, Latvijas Miera aizstāvēšanas komitejas priekšsēdētāja un žurnāla «Karogs» ilggadējā redaktora Andra Vējēna sešdesmito gadadienu plaši atzīmē mūsu republikā. Svinību vienīs aizskalojies arī uz Preiļiem. Aizkalnē, J. Raina kolhoza centrā, agrākajā Jasmuižā, muzejā sārkota viņam veltīta izstāde. Aizvadītajā sestdienā Preiļu pilsētas un rajona sabiedrības pārstāvji dzejnieku godināja rajona kultūras namā. Viņu iepriecināja divi etnogrāfiskie vokālie ansambļi no agrofirmas «Krasnii Oktjabrj» — Riebiņu ciema un siera rūpīcības, Saunas ciema etnogrāfiskais ansamblis un rajona kultūras nama sieviešu vokālais ansamblis. Šo kolektīvu labā slava pazīstama tālu arī citos novados.

Bija ieradušies rajona sabiedrisko

organizāciju pārstāvji, dzejnieka radi un tuvinieki, draugi, viņa falanta cīņtāji, darbinieki, partijas rajona komitejas pārstāvji, Preiļu I un Vārkavas vidusskolu audzēknji, kinorežisors Jānis Streičs, dzejnieki Arvīds Skalbe, Rimants Ziedonis, Anna Rancāne. Sarīkojumu vadīja dzejnieks Pēteris Jurciņš.

Reizē ar labiem vēlējumiem no klātesošajiem dzejniekiem saņēma arī lūgumus tikpat darbīgu un spožu turēt spālu. Savā pateicības runā Andris Vējāns pastāstīja, pie kādiem svarīgiem darbiem strādā pašlaik. Jau tuvākajā laikā lasītāji saņems viņa jauno grāmatu. Iecerētais arī citas.

Kā pateicības apliecinājums no la-

sītām bija klēpji spilgtā pavasara ziedu.

Zoja AGAFONOVA

īsta vasara valda Preiļu siera rūpīcas siltumtācā. Zied gerberas, zied neljķes, ienākas gurķi. Drīz uz to matu spēcīgajiem stādījumiem nogatavojies sārtenie augļi — tagad vieni jau metas

krāsaini, cili vēl papildina savu mīksto un sulīgo masu.

ATTĒLĀ: siltumtācu strādniece Bro-

Ziedi deputāta kandidātam

Rajona Tautas deputātu padomes vēlēšanām, kas notiks šā gada 21. jūnijā, no kolhoza «Krasnii Oktjabrj» par deputātu kandidātu izvirzīts I ražošanas iecirkņa priekšnieks Voldemārs Adamovičs. Kolektīvā viņu pazīst kā prasmīgu organizētāju un vadītāju ar lieju praktiskā darba stāvu. Sociālistiskajā sacensībā saimniecībā šis kolektīvs parasti gūst labākus panākumus.

Vēlētāji sapulcējās kultūras nama mazajā zālē. Uzticības persona Ija Tolstopjatova iepazīstināja ar deputāta kandidāta dzīves gājumu, ar viņa noplēniem saimniecības labā.

Deputāta kandidāts deva vārdū attaisnot uz viņa liktās vēlētāju cerības, godam veikt šo pienākumu, pastāstīja par savu kolektīvu, tā iecerēm, par plānu un uzdevumu izpildes gaitu. Aizvadīts spriegs celiens — pavasara sēja, klat ne mazāk svarīgu darbu komplekss — sējumu kopšana. Iecirkņa mehanizatori, visi kolhoznieki strādā ar ne mazāku entuziasmu.

Noslēgumā deputāta kandidātam tika pasniegti ziedi.

Reģistrēti deputātu kandidāti

Riebiņu ciema izpildkomitejā iecirkņa vēlēšanu komisija, kas izveidota Preiļu rajona un Riebiņu ciema tautas deputātu vēlēšanām (priekšsēdētājs Ivars Gvozdovs) reģistrēja 35 apgabalošos izvirzītos deputātu kandidātus. Viņi visi ir saimniecībā un ciemā plaši pazīstami, cienījami cilvēki, kuri šo augstu un atbildīgo godu izpelnas jau vairākas reizes, kuri daudz strādājuši iepriekšējā saukumā, vadījuši pastāvīgās komisijas vai piedalījušies to darbā, izpildījuši daudzus savu vēlētāju norādījumus. Ir arī pavisami iesācēji, pirmo reizi iekļuvuši kandidātu sarakstos. Zīmīgs tas, ka lielum liela daļa kandidātu ir gados jauni, enerģiski. Cieši padomes deputātu pulkā ievēlēt izvirzītās vairāk cilvēku ar augstāko, viēdojošo un vidējo speciālo izglītību.

Jaunais sastāvs, par ko 21. jūnijā balsos mūsu ciema vēlētāji, ir enerģisks un darboties spējīgs.

Starp reģistrētajiem 35 deputātu kandidātiem ir kolhoza «Krasnii Oktjabrj» mehanizators Valērijs Bahonovs, šoferi Jānis Valters un Jānis Belousov, zirgkope Zinaīda Smukša, graudu noliktavas vadītājs Zinovijs Tumašovs, lopbarības gafavošanas ceha vadītājs Juris Aukšmuksts, bērnu dārza vadītāja Olga Ribinicka, ražošanas iecirkņu priekšnieku vietnieki Ija Tolstopjatova, Nina Rumaka, Jāviga Belousova, medicīniskā punkta vadītāja Marija Vanagele, galvenie speciālisti, sabiedrisko organizāciju vadītāji un cīti.

Juris KAUSA

21. JŪNIJS — TAUTAS TIESU VĒLEŠANAS

LIKUMĪBAS UN PATIESĪBAS VĀRDĀ

Nesen mūsu agrofirmas kolektīvs vēlēja savus pārstāvju tautas piesēdētāju pienākumu veikšanai. Vēlreiz tiku ievēlēta arī es. Šis sabiedriskais pienākums man patīk, jau krieti vien izzināts un pierasts.

Nāk prātā tā diena, kad ierados uz savā dzīvē pirmo tautas tiesas sēdi. Tas bija 1975. gadā. Tad tikko biju sākusī strādāt kolhozā «Krasnij Oktjabr» par galvenā grāmatveža vietnieci. Klausījos, skatījos, šausmīnājos par tiesājamo izdarībām. Kad apspreidām lēmumus, māju tīl ar galvu: jā, patiesām plēnījis tādu soda mēru.

Pa šiem gadiem gaudz kas pārdzivots. Kādās tīk prāvās nav gadījies būt. Jāpielādās sēdēs gadā diejas piecpadsmiņi. Parasti vienam tiesas sastāvam jāzilem vairākas lietas, praktiski tautas tiesas namā jāpavada visa diena. Izskatām kriminālās un civilīcas. Jādzīlīnās raibu raibajos notikumos, acu pārkāpētās visdažākie raksturi. Vairāk gan ir negatīvu, jo cilvēks ar goda prātu, stipru gribu nekādās tiesājām lietās neiekuļus. Kaut gan tautas paruna saka: «Neapsmej ubagu un tiesāto, pašam tas viss var gadīties», tomēr visvairāk ir tādu gadījumu, kad uz apsūdzēto sola viņš vai viņa nosēdināti ne aiz pārskaitīšanās. Sēdes procesā atklājas, ka uz šo vietu vedis noteikts celiņš. Sākumā tā bijusi šaura facīna, no kurās vēl varētu nogriezties, bet tālāk — aizvien platāks lielceļš.

Lietas būtības noskaidrošana un vaines pakāpes atzīšana ir joti grūts un nopietns darbs. Tiesnesis nevar būt ar mīkstu un iežēlināmu sirdi, bet nevar būt arī tāds, kurš katrā cilvēkā, izņemot sevi, redz tikai noziedznieku. Lai gan iepriekš veikts liels un vispusīgs izmeklēšanas darbs, tiesas sēdes laikā atklājas tādas detaļas, kas būtībā maina visu notikušā atklāsmi un prokurora pieprasīto spriedumu. Ir gadījumi, kad izskatīšana un izsprišana jāatceļ un jāzmeķē par jaunu. Liekas, izmeklēšanas gaitā cilvēks, kurš izdarījis nozīgumu vai kādu sodāmu pārkāpumu, līdz galam neatklāj sevi, jo domā, ka viņam vēl viss priekšā, var kas mainīties. Bet tiesas lēmums — robeža, aiz kurās vairs nenākās gaidīt brīnumus, kur sākas plēnītā soda izciešana. Mēs, piesēdētāji, rūpīgi sekojam tiesas gaitai, salīdzinām, vērtējam. Ieklausītos no malas, bieži vien rodas jautājumi, niances, ko tiesnesis, kurš vada visu šo procesu, var nepamanīt, bet no malas tas kļūst redzams. Bieži uzdotu jautājumus. Kad apsprezām lēmumu, arī tur izraisīs debates, un ne vienmēr tas, kam piekrīt tiesnesis, tiek ierakstīts lēmumā — mums, piesēdētājiem, izrādās piekrītā argumentu, lai spriedumu izmainītu uz plusa vai mīnusa pusī.

Pastāstiņu pāris gadījumus no savas prakses, kad tieši man izdevās panākt soda samazināšanu. Iepazinies ar dokumentiem, liecībām, ar cilvēkiem procesa laikā, uzskatīju, ka izvirzītās soda mērs ir par lielu, ka taisnīgāk ir to samazināt. Cilvēkam vienmēr vajag tiečet, pat ja viņš, miliču apsargāts, sēd uz apsūdzēto solā. Pārī bardzība var nodarīt lielu launumu, bet nedaudz līdzjutības — dos cerību šim cilvēkam uz iespēju garīgi izvēlojoties.

Izskatījām kāda jauna jēkabpilieša lietu par automašīnas aizdzīšanu no Oškalna kolhoza. Par līdzīgo nozīgumu šis jaunais cilvēks jau reizi bija sods. Šādos gadījumos likums paredz līdz trim gadiem cietuma ieslodzījuma. Tas vēl bija saistīts ar reiboni. Tiesnesis Jānis Švikliņš ierosināja:

— Pēc izmeklēšanas materiāliem un tiesas gaitas redzams, kad pret šo priekšītās nevērtības nevar būt.

— Nē, es domāju savādāk, — nepiekritu. Izstāstīju savas domas: noticot viņa solījumam laboties un nēmot vērā jaunību, to, ka nav galīgi pagrīmis cilvēks, mēs viņam vairāk palīdzēsim, atrāk dosim iespeju atgriezties uz patiesā dzīves ceļu.

Tādās domās bija arī otrs piešēdētājs. Tiesnesis piekrita mums.

Vēl viens gadījums. Suvorova kolhozā kādudien aizgāja bojā vairāki lopī. Tas bija pēc darba dienas beigām, kad atbildīgs par notikumiem fermā bija sargs. Formāli vainīgs viņš: nepieskatīja. Lai daļēji segtu zaudējumus, kas nodarīti kolhozam, bija paredzēts priespriet viņam astoņus simtus rubļu soda naudas. Tātū izmeklēšanas lietā, tas atklājās arī tiesas sēdes gaitā, ka tikai uz sargu vien novelt vairāk nebūtu pareizi, jo ne jau viņa vairāk dēļ bija radušies nenormāli darba apstākļi šajā novietnē, lopu saglabāšanā. Soda naudas apmērs viņam tika ievērojami samazināts, toties radās blakuslēmums par nekārtībām saimniecības vadības un speciālistu darbā.

Visspār tiesā diezgan bieži jāpieņem blakuslēmumi. Tā pati auto-transporta līdzekļu aizdzīšana, sabiedriskā tpašuma izlaupīšana parasti iespējama tādēļ, ka morāli un materiāli atbildīgas personas pieļauj rupjas sava darba klūdas, pārkāpj amatū instrukcijas, draudzējas ar bezatlību, bezsaimnieciskumu.

Iespējams, ka es un vēl varbūt arī citi piesēdētāji arī palikt par bikliem kļūstētājiem un piekrītējiem, ja tautas tiesas priekšēdētājs Jānis Švikliņš, kura vadībā piedalos tiesas sēdes es, nebūtu pāstāvīgi mudinājis mūs uz domāšanu, analīzēšanu, uz realitāšu salīdzināšanu un novēršanu. Viņa lielajai autoritātei pieteiktu ar to

vien, ka jau tik ilgi strādā mūsu rajonā, ka ir objektīvs savos spriedumos, teicami zina likumus, allaž jo rūpīgi iepazīstas ar iesniegtajiem materiāliem. Bet viņa popularitātē vēl pavairotas, ka vienmēr ir korekts, nosvērts, vienkāršs attiecībās ar cilvēkiem. Preilos vien Jānis Švikliņš nostrādājis jau divdesmit gadus.

Viņš mūs regulāri iepazīstina ar jaunākajiem likumiem un tiesvedības normatīvajiem aktiem, ar jaunāko literatūru, bieži esam dažādu semināru apmeklētāji, sniedz vīsdāžādokos padomus. Tie ir kvalificēti. Tiesnesis — tas, ir sava veida audzinātājs, skolotājs. Gribam, lai tāds arī paliek.

Man nereti prasa:

— Ko tad jūs tur spriežat, tājā tiesās, kādas lietas izskatāt?

Loti dažādas, tiekamies ar loti dažādiem cilvēkiem. Daudz ir tādu, kuri runā pēc būtības, kuriem gribas pālīdzēt. Bet ir arī tāda «raknāšanās pa netrō velju», ka pēc sēdes jūtes kā ar vircu apliets un ātrāk gribas nomazgāties. Tas bieži gadās pēc sadzīvīskām, gīmenes locekļu tiesām. Izirusi gīmenē, divi šķiršas — ko tikur neenākās dzīrēt. Abas puses atklāti cēnās viena oftru nomelot un padarīt sevi baltāku, kaut gan tas itin nāv vajadzīgas tiesas, pieteik ar abu iesniegumiem un to, ka tiesās prasību uztur. Bet tā — klausies un brīnies: bet viņi taču kādreiz ir atzinušies mīlestībā, kopā audzinājuši bērnus. Raksturīgi tas, ka lauku cilvēki, ja viņus tiesā novēduši manas dalīšanā, ir korektāki, mierīgāki ir arī gados večāki ļaudis.

Avīzēs un žurnālos nācīs lasīt par to, cik nozēlojams ir cilvēks, kurš nonācis manu kulta jūgā. Tomēr to nevar neādzīnāt ar kaujām, ko dažās labs izglītītās jauns pāris, vai bēri ar vecākiem izcīna katru gludekļu vai magnetofona lentas dēļ.

Tikpat nepārīkami ir piedalīties tiesas sēdes, kur tiek izskatīti strīdi starp bijušajiem vienas gīmenes locekļiem, kaimiņiem par teritorīālām tiesībām (kuram pieder pagalmā puse, kura vīsta bijusi sakņu dobēs un tamīdzīgi).

Mani šokē arī tas, ka daudzas gīmenes, citādi šķiet veselīgas, dzīvošīs, bet ja gadījies, ka jāizspiež ko darīt ar dēliem vai meitām, visu vīnu cēnās novēlt uz sabiedrību, uz ielu, skolu. Sak, mēs jau neko, mājās viņš vai viņa ir kārtīgi, paklausīgi, bet tas jaunais nācis no cīniem. Šiem cilvēkiem liekas, ka citādi nevar būt, kā tik ar viņu bēru audzināšanā jānodarbojas valstij, sabiedrībai.

Tiesas sēdes gaitā allaž atklājas, kur tad īsti slēpjās jaunuma skne. Un tā ir gīmenē. Nerunāsim par tām, kuras mēs saucam par nelabvēlīgājām. Tās ir nenormālas, nenormālā vide arī savstarpējās attiecības never veidoties normāli. Bet kārtīgā un darbīgā gīmenē arī bēri ir labi. Labi vecākiem, sabiedrībai, valstij. Pati esmu māte, mani šīs problēmas nodarbina ikdienā.

Vai vērojama sabiedrības garīgā atvēlošanās? Jā, bez šaubām. To sekਮē, protams, mūs tiesas stīngriņa un tājā pašā reizē arī humānisms. Bet visvairāk jau sabiedrības augstākā attīstības pakāpe, materiālās labklājības pieaugums, padomju cilvēku morālās skaidrības izkristalizēšanās. Jaunās pārīmās sevišķi jūtamas tagad, mūs dzīves pārkartošanās apstākļos. Taču tājā pašā laikā parādās arī kas jauns, ar ko savas prakses sākumā nesādūros. Tam, varētu teikt, ir likumsakarība. Attīstās zinātniski tehniskais progress, tas lauz celu cauri dažādiem uzslānojumiem. Jo taču materiālā nodrošinātība, tehniskais progress ir daudz straujāks, nekā cilvēku morāli psiholoģiskā attīstība. Parādās aizraušanās ne tikai ar ārziņu mantām (magnetofoniem, videoefektu, drēbēm, apaviem u. c.), «sevis apliecināšanas» manierēs, kas līdz mums nonāk diezgan nesimpātiskā veidā, arī ar īrstēšās kapitālistiskās sabiedrības kaitīgajām ierašām.

21. jūnijā reizē ar vietējām Tautas deputātu padomēm vēlēsim arī tautas tiesēšus. Viņu vadībā jaunu cīlēnu sāksim arī mēs, kolektīvu izvirzītie tautas piesēdētāji. Ne tikai es, bet arī citi ir pārliecināti, ka nākotnē, lai arī varbūt pēc daudziem gadiem, pati par sevi atmirs vajadzība pēc tiesām un tiesnešiem — mūsū sabiedrība būs attīstījusies tīkā. Bet pagādām tie ir vajadzīgi. Cērēsim, ka arī mēs ar savu ieguldījumu sekīmīgi kopīgo lietu.

Tekla DJUBINA,
agrofirmas «Krasnij Oktjabr» galvenā grāmatveža

AROBDIEDRĪBAS AKTUALITĀTES

KĀDS BŪS TURPINĀJUMS

350

Sieviešu padome izstrādājusi arī citu interesantu pasākumu plānus, kārds no tiem savā laikā «ieraudzīts gaismu». Nesteigsimies notikumiem priekšā, pienāks laiks un redzēsim. Cerams, ka sieviešu padomes loceklei bieži un aktīvi piedalīsies arī mūsu laikraksta veidošanā.

Kāram aktīvistam kopīgajā iecerē un veikumu pūrā jāienes kas sava. Mums netrūkst cilvēku, kuru aktīvos ir jau ne mazums labo darbu. Komjaunatnes komiteja un personīgi sekretāre Tatjana Ivanova uzņēmusies šefību par Riebiņu parka savešanu kārtībā. Jau vairākkārt sarīkotas sestdienas talkas, uz kurām aicināti ne tikai komjaunieši un jaunieši, bet arī visi ciemata iedzīvotāji.

Kā rošīgu darbnieci sevi pieteikusi arī Jeļena Sivcova, mūsu kultūras namā jaunā direktore. Viņa ir arodkomitejas locekle, organizē interesantus pasākumus uz viesas, tāpēc arī kolektīva pārstāvju izbraukumus uz rajona kultūras namu, kad tur notiek koncerti un izrādes.

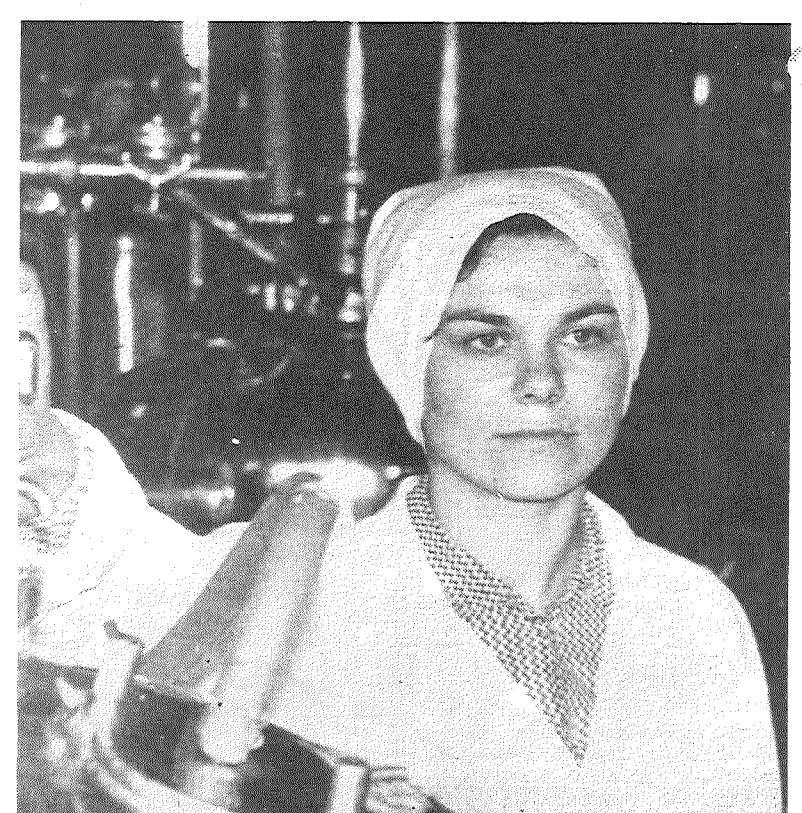
Ir mums vairāki iniciatīvi namu večākie, kuri ar visu sīrīti un dvēseli vēlas, lai dzīvojamās mājas, apkārtne, viss ciemats klītu skaistāks, ir citi ļaudis, kuri ar savām iecērē rosina arodībības darbu. Viņu vīdu Anastasija Vagabova, Pāvels Aleksejevs un citi. Taču, diemžēl, tādu aktīvistu mums vēl gauzām maz, bet darba — milzīgi ļaudis.

Sākums ir — izveidota arodībība, kurā ir kolhoznieki un rūpnieki, pilsētnieki un lauku ļaudis. Kāds būs šīs savienības darba turpinājums, vai mēs pratīsim radoši un mērķtiecīgi savienot strādnieku entuziasmu, jaunradī ar lauku ļaužu pamatīgumā? Jāprot un jāvar. Mūsu arodībība ir ne tikai skaitliski liela, bet arī ar bagātām un dzīlām darbošanās priekā potenciālēm. Tās tikai jāatrisina, jāceļ dienas gaismā.

Tatjana GROMOVA,
agrofirmas arodkomitejas priekšēdētāja

LAIKABIEDRA PORTRETS

Arī viņas panākumi

Katra cilvēks kolektīvā ir kā skrūvīte lielā un komplēcta mašīnā, kāram tajā sāka loma un uzdevums. Un tā šīs skrūvītes nav, tad mašīnas darbs vairs nav tik drošs, tik veiksmīgs un nedod rezultātu, kāds ir vajadzīgs.

Sarmīte Svalbe strādā par aparātu uzraudzību siera rūpīcas sviesītei. Viņa ir mierīga, nesteigsīga, tad tās nozīmē, ka visas sarežģītās sistēmas darbojas teicami, kā uzvilkts pulkstenis, un strādnieki var droši veikt plānotos uzdevumus.

ATTĒLĀ: Sarmīte Svalbe savā ierastajā darbā.

MEZMĀLA foto

-10 A. Paryga

LAI UZ VISAS ZEMES DZĪVO TIKAI LAIMĪGIE BĒRNI

1. JŪNIJS — VISPASAULES BĒRNU AIZSARDZĪBAS DIENA

Pionieru salidojumā

3,90

18. maijā ēr bungu rīboju un sar-
kano kaklautu plīvu, ar dziesmām, zi-
ņojumiem par padarīto, ar draudzī-
gām delegāciju sarunām aizritēja ra-
jona pionieru XIV salidojums. Ne rei-
zi vien todien izskanēja arī Riebiņu
vidusskolas F. Kurčenko vas vārdā
nosauktās pionieru vienības vārds.
Šī skolas jaunie ļepinieši bija to četru
vienību (no 26) starpā, kas salidoju-
mā saņēma tiesības saukties «Labā
flanga pionieru vienība». Reizē ar
Rudzētu, Aizkalnes un Rožupes
pionieriem.

Palīdzīgu Riebiņu vidusskolas pionie-
ru vadītāju Silviju Nikolajevu gal-
venajos vīcienos pastāstīt par savu
pionieru darbu.

— Šajā mācību gadā par godu
Lielās Oktobra sociālistiskās revolu-
cijas 70. gadadienai nolēmām sīki
izpētīt skolas pionieru organizācijas
vēsturi, — teica Silvija. — Kātrs pulciņš
saņēma uzdevumu vākt materiālus
par noteiktu laiku posmu. 19. maijā
svītīgajā pionieru līnijā paziņoti ga-
līgie rezultāti. Visvairāk pastrādājis
5.a klases pionieru pulciņš. Viņi sag-
tavojuši darbu «Mūsu kolhoza pionie-
ru pulciņu vadītāji», kur apkopoti
apraksti par saimniecības speciālis-
tēm, kas labprāt strādā ar pionie-
riem, vada pulciņus. Tie ir Līja Ver-
ze, Jelena Sivcova, Anna Pastare,
Valentīna Podkočeva un citi. Indi-
viduāli kā čaklākā kopīgajā pionieru
darbā izcēlās 4.a klases pioniere

Jolanta Radziloviča, kura feicami
veica savu uzdevumu — pionieru
simbolu un atrakūtikas noformēšanu.

Labākajiem bija dāvanas, apbalvo-
jumi pienākas arī to klašu audzinā-
tājiem, kuru pionieri bija čaklākie.
Tāpat skolā notīkusi Solidaritātes tir-
dziņš, kura līdzekļus pārskaitīsim
pieminekla «Bērni — kara upuri» celt-
niecības fondā.

— Vai jūsu pionieri ar saviem dar-
biem piedalās arī šodien salidojuma
Solidaritātes loterejā?

— Jā, tās batikotās salvetītes ir
mūsu audzēkņu darbs. Arī izstādē,
kas aplūkojama rajona kultūras nama
mazajā zālē, ir Riebiņu «Čaklo roku
pulciņa» (vadītāja M. Kavinska) da-
līnieku rokdarbi.

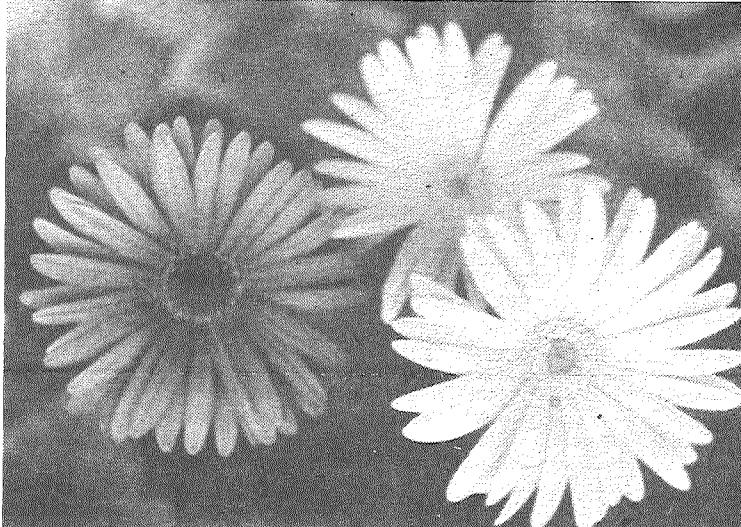
Rajona pionieru 14. salidojumā
riebinieši tika slavēti par timuriešu
kustību. Atbilstoši saviem spēkiem
palīdz daudziem vientulīgiem
pensionāriem tikt galā ar dažādiem dar-
biem. Piemēram, 5.a klase vienmēr
pārzina, kā ar mājas, dārza darbiem
sokas pensionārei Teklai Zvīdrai.

F. Kurčenko vas vārdā nosauktās
pionieru vienības padomes locekļi
skolā ir vieni no galvenajiem gādā-
tājiem par disciplīnu. Kā tas izpau-
žas? Garajos starpbrīzīs, lai enerģi-
kākajiem savus spēkus nebūtu jāiz-
pildītu grūstīties un bezmērķīgi skrai-
dot, pionieri organizē dažādas spēles
un rotājas, ar tām vini palīdz aiz-
pildīt laiku arī pagarinātās dienas
grupā.

Jaunie ļepinieši veikuši arī citus
tradicionālos pionieru darbus — sa-
vākti 800 kilogrami makulatūras, 2,5
tonnas metāllūžu, 75 kilogrami ārst-
niecības augu. Divi pulciņi ieguvuši
labā flanga pulciņa nosaukumu.

Ar to astoņu pionieru vidū, kurus
rajona jaunie ļepinieši izvēlējušies
par delegātiem republikas 14. pionie-
ru salidojumam, ir Riebiņu skolniece,
vienības priekšsēdētāja Solvita Mauriņa.

Rajona pionieru salidojumā F. Kur-
čenko vas pionieru vienības iepriekšē-
jā priekšsēdētāja Anita Valtere par
organizācijas labu vadišanu līdz
pārvēlēšanām, kas notīka aprīlī, saņē-
ma pionieru rajona padomes Goda
rakstu. Komjaunatnes rajona komite-
jas Goda raksts piešķirts skolas pionie-
rū darbā izcēlās Silvijai Nikolajevai.

ATTĒLOS: Riebiņu vidusskolas pi-
onieru delegācija rajona pionieru
XIV salidojumā: Solvita Mauriņa,
Ināra Struka, Larisa Maksimova,
Antonija Prazorska, Sarmīte Gran-
dene, Inga Rivča, Galīna Iva-
nova un pionieru vadītāja Silvija
Nikolajeva.

Līvijs RĀCĀNE
Jāņa SILICKA foto

Mazais princis, ko mums atstājis
brīnišķīgais Antuāns de Sent — Ek-
zperī, atgādināja, ka visi nākam no
bērniņas. Tieši tur un tieši tad jau
tieks veidotī pamati, kas mums tālā-
kajā dzīvē liek izvēlēties savus ce-
ļus — kļūt par zemes kopējiem, ār-
stiem, skolotājiem, jūrniekiem un lido-
tājiem, izgudrotājiem un rakstniekiem,
māksliniekim un dzejniekiem. Un sen,
tālā pagātnē, cilvēks domātājs pateica,
ka bērns ir kā balta lapa — tabula
rasa — ko mēs tajā ierakstīsim, tas
paliks. Loti, joti vajag, lai visi bērni
uz mūsu zīlās planētas Zemes būtu
laimīgi. Tad laimīga būs arī mūsu
nākotne.

Bērniem vajag paraugu, no kā mā-
cīties, kam sekot. Viņi, viņu audzi-

nātāji, vadītāji, skolotāji izvēlas pa-
raugus starp varonjiem, kuru vārdi
ierakstīti mūsu zemes slavenākajās
lappusēs. Daudz ir pionieru pulciņu
un vienību, kuras godām saucas Lie-
lā Tēvījās kara varoņu vārdos, revo-
lūcijas varoņu vārdos. Mūsu zemē
augstu cilindrātā darba varonība, par
saviem varonjiem pionieri izvēlas So-
ciālistiskā Darba Varoņus. Viens no
pionieru pulciņiem — Cēsu meža sko-
las tagadējā 6. klase — par savu varoni
izvēlējies Sociālistiskā Darba Varoņi
Romualdu Kavinski. Šīs klases audzēk-
ni mācīs tikai labi un teicami, tā ir
viņu darba varonība.

ATTĒLĀ: grupa R. Kavinska pionie-
ru.

R. Čečīns

KĀDI VIŅI MUMS

4,70

Ar pirmo bērnu ģimenē ienāk lai-
me, ar otro — otru, ar trešo — treša...
Tās nekad nav par daudz. Jo laimīgāka
ir tā ģimene, kur daudz bērnu. Laimī-
ga tāpēc, ka izbaudījusi grūtības,
ko mazais pilsonītis sagādājis ar pa-
pildīt darbiem — autipu mazgāša-
nu, ar savu slimu vēderīnu, ar pirmo
punū pierē un karsonī degošo pierīti.
Cik uztraukumu, skriešanas, un atkal
sīkais cilvēcīš sāk smaidīt. Un tad
atceramies: kad tu biji mazīš...

Viņš vēl ir mazīš, bet jau iemācī-
jies runāt, jau viņam pilna mute ar
spīdīgiem baltiem zobiņiem, jau viņš
ir «kāpēcītis». Pašu eruditāku tēvu
un māti tāds visu gribos zināt delve-
ris iedzīs izmisumā. Jo vairāk tu vi-
ņam ko skaidro, jo vairāk viņš prasa.
Un, ja viņa zinātākā ir apmierinātā,
tad pēc pavismis tās brītiņa atkal
atskanēs jautājums:

— Māmiņ, kas tas ir?

— Taurenis.

— Ko taurenis ēd? Vai viņam laba
māmiņa? Vai viņš guļ savā gultīnā?
Kāpēc taurenis aizbēga, negribēja
ar mani parunāt? Tēti, skaties, cits
taurenis aizbēga!

Un tā viņš aug. Pavism ne manot
pagūsi, trīs gadiņi. Viņš jau labu
laiku dzīves gudrības mācīs bērnu-
dārza, jau sāk pats šo to izdomāt.
Pavēro no malas savu mazo dēlu vai
meitu. Tā pavism klusi paskaties uz
viņu. Tur tācu esī tu pats, tu patil!
Vai tu tā neej, neliec rokas sānos,
vai tā nerunā? Tie tācu vārdi, ko
pateici pirms stundas, pat dienu
iepriekš, vēl agrāk. Ahā, aizmirsi, bet
bērns iegaumējis.

Viņš sojo tev līdzās, uzstāgti ar
saukļi turas pie tavas lielās un
stāsta:

— Redzi, visiem kovārniem pelēki
lakati galvās. Paši melni, bet lakati
pelēki. Un cik cienīgi sojol!

Nuja, tu tācu pirmīt pats to visu
stāstīji.

Bet mazais pēkšīgi prasa:

— Vai arī kovārnu puikas staigā
ar lakačiņiem? Viņiem laikam kaklinji

sāp? Kad man sāpēja, man arī lakatiņš
bijās...

Soreiz mazais prātvēders pats sev
paskaidrojis. Bet visbiežāk viņš uzz
stāstiņi grib zināt: kas tas ir?

Kamer jūs abī ejet pa ielu, uz sakņu
dārzu, tik daudz kā gadās jauna, ar ko
mazais vēl nav iepazīties. Triju gadu
vecumā jau sāk ielāgot uz ilgu laiku.
Ir pat tādi veci cilvēki, kuri apgalvo,
ka daudzus savas dzīves notīkumus,
iespārīdus atceras tieši no šī vecuma.

Bērnam pīeaugušie, vispirms mātē
un tēvs, ir autoritātes, ko viņš atda-
rina, par kuru rīcības pareizi ne-
saubās. Atdarina un ielāgo labo, tā-
pat viņš paliek arī sliktais.

Mazais cēnās palīdzēt. Viņš gatavs
ar lāpstiņu uzrakt visu sakņu dārziņu,
tikai tā nepakļauši. Rādi, pamāci, kā
rikoties, bet nepadodas. Un šis darbs
apnīk. Cita lieta ar savu spainīti iet
līdzās un afnest ūdeni, apliet tomātu
stādus. Tas viņam izdevies, par to
sāpēmīgi uzslavu. Viņš nē, kā lielei,
bet svītīgi un lepni nes ūdeni. Viņš
jūtas gandarīts; ka var palīdzēt, ka
viņa darbs dos augļus. Skaidro:

— Izugs tomātiņi, garšīgi — ēdī-

sim.

Viņam gribas padraiskoties, apbrī-
not katru vabolīti, kas pamanāma
uz lapas, un skali par visu jūsmot.
Viņš ik pēc brīža plījas virsū, at-
stādis aizvien ko ievelēbas cienīgu. Bet
tā tācu daudz visapkārt! Nav laika
stādāt. Viņam, šim mazajam zvanam,
tieki izdomāts kāds darbs:

— No kultītes saliec šeit spainī sti-
polus — stādīsim vagā.

— Būs ko ēst, kad izugs, — apstip-

rīna jaunais darba darītājs, pa vienam

sīpolam liekot spainī.

Nu viņam pīektis nodarbošanās uz

ilgāku laiku, māmiņa priečājas, varēs

pastrādāt. Bet drīz pālīgs ir klāt:

viņš atskārtis, ka nav jāpārceļ pa vi-

nam sīpolam, ka var pārbert ar visu

kulīti!

Kad ģimene sapulcējas istabā, kad

darbi padarīti, var brīdi ziedot filo-

sofiskām pārrunām, «sīkais» ir klāt un

izsaka savus komentārus. Tie, kā sa-

ka, pavisam «no citas operas», bet
abi vecāki saskatās un smeji, gaiši,
saulaini. Mazais smeji līdzi, it kā pats
saprot savu kalamburu. Daudzās ģi-
menēs pieraksta šīs bērnu «sprā-
tības, izdomājumus. Vēl nepazīstamu,
redzētu pirmo reizi parādību izskaid-
rojumu viņš meklē savā mazajā pašā
dzīves pierēdzē, salīdzina ar zinā-
mām lietām, jaunos faktus pielāgo
pazīstamajiem. Un rodas bērnu folk-
lora.

Mazais saka «rūceļš — lielcelš, pa
kuru rūc mašīnas, «slīdaka» — līdaka,
jo viņa slīd pa ūdeni. Viņš negrib
atseikties no savā «pukns», lai arī
pacietīgi skaidro, ka tas nav pareizi,
ka jāsaka «putns» — viņš tācu zina,
ka balodis sasīt spārnus «puk — puk»
un tad aizlaižas. Viņam labāk patīk
garus un grūti izrunājamus vārdus
saīsināt pēc savas gaumes, helikop-
teru nosaukt par kopti, lokomotīvi —
par komotī, visi priekšmeti, kuriem ir
cīparīcas un kuri ko rāda, viņam ir
tiktaiki.

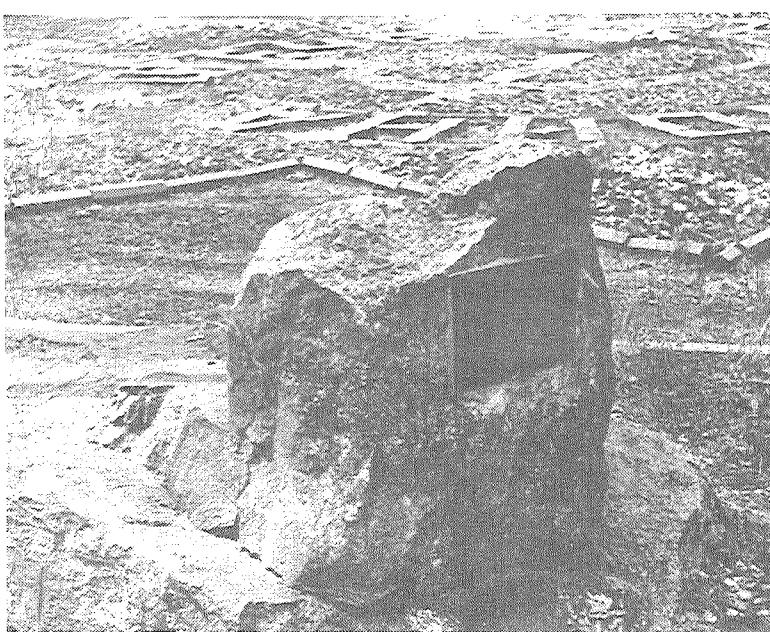
Vēl paies gadiņš, otrs, trešais... Ne
apskatīties nepagūsi, kad tavam mazu-
lim jau jāpērk skolas forma, kad viņš
lepnī saukties par pirmklasnieku. Un arī tad laiks steigties sepiņiņūdžu
zābakiem, kaut gan skolnieki ne
viennēr parādīs dienasgrāmatu ar
piciniekiem un bez piezīmēm uzve-
dībā. Bet tad pēkšīgi atklāsies, ka
bērns kļūvis par pīeaugušu cilvēku.
Un viņš, šis tagadējais «kāpēcītis»
un atdarinātājs pateiks:

— Nē, vecīt, es domāju savādāk.

Tavi uzskati ir novecojuši...

Jā, bet pagādām tu viņam vēl rādi
bilžu grāmatu un māci dzīvē pirmās

niepiecie

PAZĪSTI SAVU NOVADU

5/80

TO DIENU SLAVA NEZUDĪS

Pirmās partizānu grupas Latvijā rādījās jau vācu fašistu okupācijas sākumā. Tās bija nelielas — vairāki drosmīnieki, kuri bija paņēmuši rokās ieročus, lai cīnītos par savas dzimtenes brīvību.

Tomēr par organizētas bruņotās cīņas izvēršanu, par partizānu kara sākšanos mēs varam runāt ar 1942. gada maiju. Tieši tad tika izveidots partizānu pulks «Par Padomju Latviju», kurš līdz pat augustum turpināja reidu ienaidnieka aizmugurē, sasniedza Latvijas teritoriju, izcīnīja smagas kaujas ar hitleriešu pārspēku. Pirmās notīka pie robežā, tagadējā Ludzas rajonā. Par tām stāsta obeliski mežā «Babīj moh» netālu no Nesteriem, pie Bižu ezera uz Rundēniem cieme robežas ar Krāslavas rajonu. Šajās kaujās partizāni ar mazāku vīru skaitu, vāji apbrūnoti pievarēja spēcīgu ienaidnieku, sagrāva izaudzīnāto mītu par fašistiskās armijas neuzvaramību. Vietējie iedzīvotāji uzzināja, ka tomēr ir spēki, kas nepakļaujas naglotajam zābakam, tas viņus mudināja uz pretošanos.

Pulks «Par Padomju Latviju» sastāvēja no trim vienībām. Vēlāk to komandieri un politiskie vadītāji kļuva par ievērojamie partizānu kustības organizētājiem un vadītājiem visā mūsu novadā no «Draudzības Kūrgāna» līdz Jēkabpili un Daugavpili, Alūksnei un Gulbenēi.

Pirmās vienības komandieris bija H. Vinde, politiskais vadītājs — J. Reinholds, otrs — A. Balodis un L. Avdukevičs, trešās — V. Samsons un I. Bagrads.

Partizānu kustība strauji attīstījās 1943. gadā, sevišķu uzbrangojumu ieguva 1944. gadā. Mūsu novadā, tagadējā Preiļu rajona teritorijā austrumos no Preiļiem darbojās Rēzeknes-Madonas vienība, ko komandēja P. Ratīns, par politisko vadītāju tajā bija R. Blūms, dienvidu daļā — Daugavpils vienība, S. Rudens un A. Rekša, bet centrā, šo vienību saskares zonā — vienība «Tīrums».

Partizānu pulka reids beidzās nešķērši. Daudzi cīnītāji un komandieri krita. citi bija spiesti atgriezties atpakaļ pāri frontes līnijai, lai atkal no jauna dotos uz Latviju. Veiksmīgs bija sevišķu uzdevumu vienības reids, ko komandēja varakļāniefs Antons Počs. Otrā reidā aukstā novembra pievakarē 1943. gadā tā saņiedza Nūmēnes mežus — plašu mašīnu, kas nemanot pāriet Grīvās mežos. Partizāni apmetās uz pakalnītes, ko no tuvākās apdzīvotās vietas Nūmēnes šķirā purvaine, kurā bija saglabājusās tā devētās «kungu laipas». Ne vienīm zināma taka pāri purvam uz kādreizējo muižas medību vietām. Te partizāni sacēla egļu zaru būdas. Vēlāk tika izraktas zemīnās.

Antons Poča vienības darbība sevišķu aktivitāti sāsniedza 1944. gadā. Vācieši rīkoja nīknus uzbrukumus, mežu kēmēšanas akcijas, apmētāja ar mīnām, tāču tautas atrībējībā nebija ne notverami, ne iznīcināmi. Kādā

no kaujām 1944. gada vasarā fašistu soda ekspedīcijai izdevās no vienības pamatkodola atšķelt grupu kaujās nenorūdītu meiteņu — radistes, sanitāres, pavāres. Piespiestas purvaiņi, viņas gāja bojā. Tagad par šo trāgisko notīkumu vēsta obelisks piekalnītē zem piedēm. Šī vieta uz vieniem laikiem ieguvusi nosaukumu «Meiteņu kalnīņš».

Antona Poča vīri prata pārdroši turpat ienaidnieka degungalā iziet no aplenkuma, izķilst un norunātājā vietā atkal sapulcēties. Vācieši ziņoja: «Partisanen kaput!», bet pēc dažām dienām dzelzceļa posmā starp Mežvidiem-Kārsavu-Pureniem atkal ripoja no sliedēm ešelonī, ko fašisti sūtīja Leningradas virzienā.

Un atkal no Nūmēnes pakalniem uz partizānu mežu kaukdamas gāzās mīnas, bet pēc tam kēde pēc kēdes gāja fašisti ar supiemi.

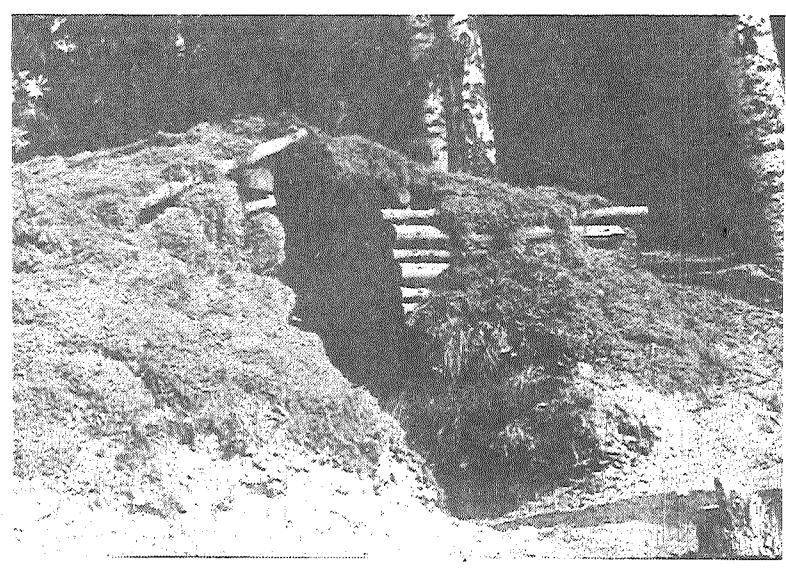
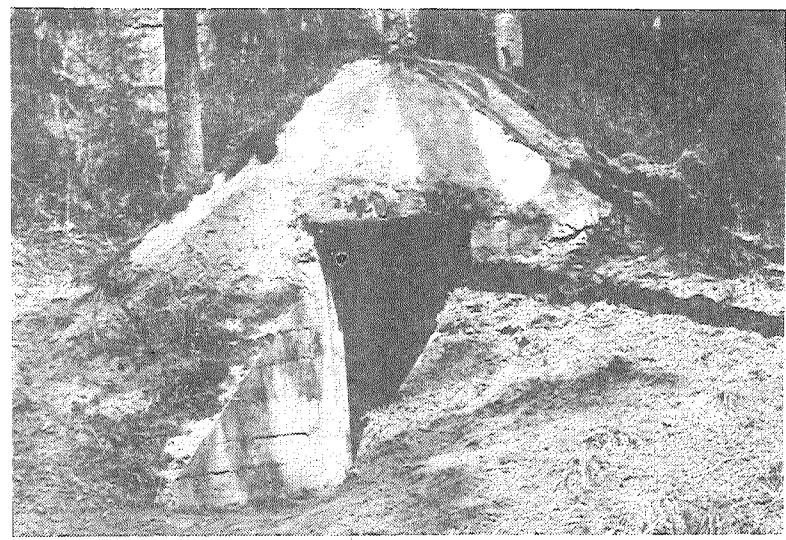
Partizāni bija ierīkojuši divas apmetnes, ne tikai tuvākajās sādžās, piemēram, Kalvīnē un citur, bet arī plāšā apkaimē vienīgi bija atbalsta punkti. Tur varēja vienmēr saņemt pārtiku, izbaudīt pirts viesmīlību, atstāt ārstēties ievainotos.

Pēc novada atbrīvošanas partizāni iestājās Sarkanā Armijas rindās, palīdzēja atbrīvot Latgalī un citus novadus, strādāja padomju un partijas darbā, cīnījās pret burzuāzisko nacionālistu bandām. Antons Počs pēc Uzvaras strādāja par Rīgas Ļeņina rajona partijas komitejas instruktöru, piedalījās burzuāziski nacionālistisko bandu likvidēšanā un kādā no kaujām krita.

Par politisko vadītāju šeit bija Igants Kadakovskis no Krāslavas apkaimēs, pašlaik personālais pensionārs, dzīvo Rīgā. Pēc padomju varas atjaunošanas un līdz kara sākumam viņš netālu, Nautrēnu pagastā, bija partotgs, Antona Poča partizānu vienībā gandrīz no pirmās dienas. Daudzus viņa atmīju stāstījumus pierakstījuši jaunie novadnieki, daļa no tiem iepublicēta presē.

Partizānu kustības apgaismošanai mūsu novadā daudz uzmanības velta Padomju Savienības Varonis Vilis Samsons. Iznākušas vairākas viņa grāmatas. Tās ilgi negūj veikalā plauktos. Akadēmīka literārā dailīrade atvērusi ne vienu vien agrāk maz zināmu lappusī. Tālo dienu notikumiem veltītus memuārus izdevuši arī citi autori, tajā skaitā arī par A. Poča vienības gaitām. Taču par šo vienību dailīliteratūrā vēl maz zina. Šie «baltie plankumi» aizpildāmi. Būtu vajadzīgs nopietns literārs pētījums par šo vienību.

Nūmēnes partizānu novadam tuvākajās skolās — Ludzas rajona Salnavas astongadīgajā, kuru no bāzes vietas šķir mazāk par desmit kilometriem, un Balvu rajona Tilžas vidusskolā, kas atrodas masīva otrā malā, novadpētniecības stūrišos savākti daudz materiālu. Katru vasaru te ierodas arī bijušie cīņu dalībnieki, apkārtējie iedzīvotāji, skolu jaunat-

ne — partizānu varoņdarbs glabājas piemiņā. Tad partizāni un viņu cīņu liecinieki-atbalstītāji dalās atmiņās. Šo cilvēku paliek aizvien mazāk, jo laiks ir nezēlīgs. Viņš aiznesis mūžībā arī Mellupes ģimenes vecākās paaudzes laudis, kuri daudz palīdzēja A. Poča vienībai, Stukmaņu ģimenes Tilžā un citus.

Vēstures grāmatā tiek uzsvērti, ka A. Poča vienība, kura Latviju partizāni lī brigādē skaitījās evangārā — par pirmo vienību — arī ar saviem varonīgajiem darbiem bijusi labākā. Tās komandieris atdusas Madonas Brāļu kapos.

...Stalts un varens šalc Nūmēnes mežs. Smuidras priedes un bērzi stāv goda sardzē pie zemīnām, saules piepalotas noras ar akmeni, kurā iekalita piemīpas plāksne. Miers un klusums

te valda jau vairāk nekā četrus gadu desmitus. Nekad vairs šajā pusē nepārādīsies svešzemju iebrucēji — par to sala savās zemīnās, aci pret aci ar iebrucējiem tikās jauni un zaļoksnēji puiši. Viņi neliecās zem loži lietus, bet bija veiklāki par nelūgtajiem ciemiņiem. Daudzi gāja bojā — spējīgi cilvēki, komandieri, bet citi uzvarēja. Uz kauju vietām tagad ved labi iebrukti ceļi, uzlikti virzienu rādiņi. Uz šo tālo meža nostūri nāk laudis. Nāk, lai smelots spēkus celt dzīvi skaistāku.

Antons RĀCĀNS

ATTĒLOS: piemīpas akmens partizānu apmetnē, restaurētās zemīnās.

Autora foto

SPORTS — SPORTS — SPORTS — SPORTS — SPORTS

BUMBA VIRS TĪKLA

Starp populārākajiem sporta spēļu veidiem agrofirmā «Krasnij Oktjabrī» ir volejbols un basketbols. Sevišķi pirms. Ir pat tā, ka nevaram komandās iesaistīt visus gribētājus, viens otrs paliek rezervē.

Regulāri piedalāmies BSB «Vārpa» sacensībās, kas notiek rajonā, pēdējos

astonās gados mūsu volejbola komanda savā grupā ir bez zaudējumiem. Mazāk veiksmīju ir mūsu sieviešu komandai, tā nav bijusi tik rezultatīva.

Par spēcīgu vienību sevi pieteikusi arī basketbola komanda, kura pastāv divus gadus. Tajā spēlē dušīgī gara auguma puiši. Esam iedibī-

nājuši savu celojošo balvu — vecgada kausu. Tā izcīņu organizējam gada pēdējā svētdienā. Aktīvi piedāļas sešas komandas, tajā skaitā Višķu sovhoztekhniku, Viļānu selekcijas un izmēģinājumu stacijas, Preiļu 1 vidusskolas, Aglonas un Rušonas padomju saimniecības. Visu šo laiku kauss paliek mūsu pašu rokās. Tur neko nevar darīt — sports paliek sports, lai arī mūsu komandā ir tikai dzēntēlmeņi, tomēr gluži par neko balvu nevaram izlaist no rokām. Cita lieta, ja gadīsies stiprāki pretinieki.

Basketbola komanda uzvarēja arī rajona sacensībās (vīrieši), sieviešu komanda zaudēja Kirova kolhoza sportistēm un ieguva II vietu.

Šajā spēlē regulāri rīkojami draudzības sacensības ar Preiļu 1 vidusskolu, piedalāmies tās kausa izcīņā, ar Līvānu 1 vidusskolu. Skolu zēni ir ātrāki, tomēr arī mūsu «veterānu» pieredze nav metama zemē. Sacensības ar jaunajiem palīdz spodrināt mūsu komandas spējas.

Vasaras mēnešos volejbola un basketbola cīņātājiem ir lielākas iespējas mākas slēpšanai — sporto uz skolas stadiona, ne sporta zālē, kā pa ziemu. Bet tāpēc stingri divas reizes nedēļā — otrdiennās un ceturtdienās treniņi — bumba negurusī ir vīrs tīkla. Par tīsiem spēļu entuziastiem kļuvuši Leonīds Valdons, Voldemārs un Ilmārs Melušķāni, Leonīds Sorokins, Aleksandrs Poplavskis, Uldis Bērziņš, Jānis Džeriņš, Jāzeps Šņepsts, Juris Kodors un Dmitrijs Cvetkovs. Tāpat arī Zoja Piskunova, Jadviga Belousava, Nina Rumaka, Terēza Dinnika, Valentīna Podskočeva, Māra Romanovska un ci-

tas. Treniņos un sacensībās šie mūsu spēlētāji allaž ir klāt.

Jānis BELOUSOVS,

sporta mediķis

KULTŪRAS SARĪKOJUMI

Šodien agrofirmas kultūras namā notiek piemīpas vakars, veltīts V. Višockim, noslēgumā — dejas.

31. maijā pulksten 10.00 sākas mielu piemīpas diena, tā notiks visos ciema kapos. Tajā pašā dienā pulksten 13.00 kultūras namā — bērnības svētki, bet pulksten 21.30 vakārā uzstājas Latvijas Ļeņina komjaunānes laureāti Baltijas Sarkakrogotā kara apgabala Dziesmu un deju ansamblis.

21. jūnijā — vēlēšanu dienā — notiks vēlētājiem veltīts svētku koncerts, sākums pulksten 10.00. Bet pulksten 12.00 sāksies mākslas filmas demonstrēšana.

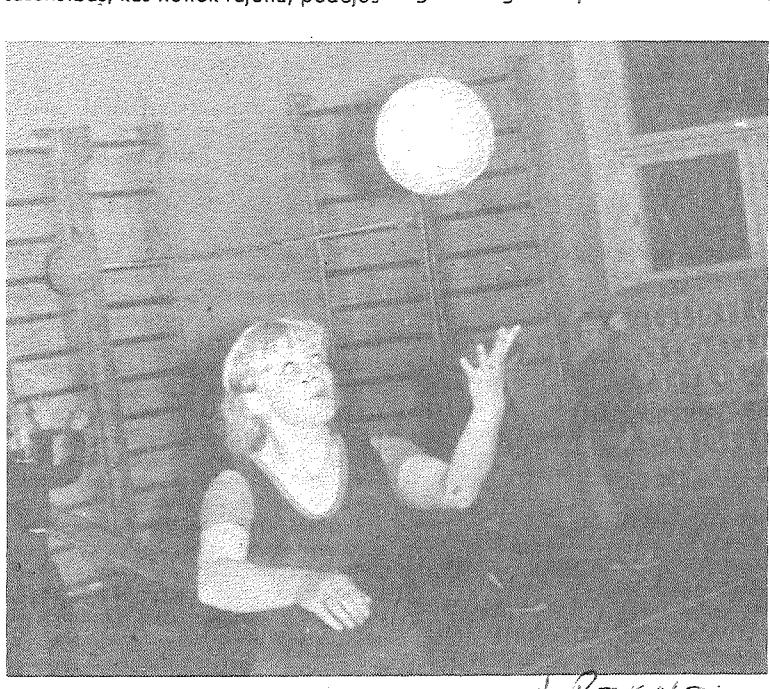
27. jūnijā — pilngadības svētki.

ZIRGA DĒL

Sā gada 22. maijā otrā ražošanas iecirkņa trešā sektora Sarkanajā stūrī notika biedru tiesas sēde, izskatītā Vasilija Turubanova un Vasilija Volosanova lieta. Abi viņi ir sirmgalvji, dzīvo kaimiņos — vienā mājā. Kīviņi izcīlēs zirga dēļ, ko V. Turubanovam atļāvusi izmantot iecirkņa priekšnieka palīdzē J. Belousova.

Biedru tiesa nolēma abiem ķildniekiem izteikt stingru brīdinājumu un lēmumu publicēt laikrakstā «Jaunais Ceļš».

Redaktors A. RĀCĀNS

Laikraksts «Jaunais ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Foto-salikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrī». Telefoni — redaktoram 56652. Nodaju vadītājiem — 56782.

Metiens 950
Pas. 3679

Iespējot Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības liefu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.

JAUNAIS
CEĻŠ